

בנין ועקב

על פרשת השבוע

'זה הדבר אשר צוה ה' תעשו'

לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו

ועבודת האלוקים, צריך שתהיה כל כוונתו בלתי לה' לבדו, לקיים את צווי הבורא, ולעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו, ולא כדי להשיג מדריגות והשגות.

וזהו שמרומז בכתוב **"זה הדבר אשר צוה ה' תעשו"**, שהזהיר משה רבינו את בני ישראל בטרם גישתם אל עבודת הקרבנות, שפעולת הבאת הקרבנות תהיה דייקא בכוונה אחת ויחידה **"אשר ציווה ה'"**, ויכוונו לבם שעושים זאת כדי לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו, ולא כדי להשיג השגות, ואז מובטח להם שיהיו מעשיהם רצויים לפניו יתברך, **"וירא אליכם כבוד ה'"**, ואכן בסופו של דבר ישיגו השגות ומדריגות בעבודת השי"ת.

בפרשתן כתיב (ויקרא ט, ו) **"ויאמר משה זה הדבר אשר ציווה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'"**. וידוע קושית הרמב"ן, שהרי עוד לא נתבאר כאן בכתובים מהו הצוואה שציווה ה', ועל מה קאי מה שאמר **'זה הדבר'**, ולכאורה אין כאן מקומו, והיה צריך לאמרו בסוף הפרשה אחר שציווה על כל מעשי הקרבנות.

בקיום המצוות לא תהיה כוונתו כדי להשיג מדריגות והשגות

ובספה"ק מבואר הענין על פי יסוד נפלא בדרכי העבודה, דהנה על אף שעל ידי מעשי המצוות זוכה האדם להשגות נעלות, ולהרגשה של 'ואני קרבת אלוקים לי טוב', מכל מקום בעת גישתו אל מעשי המצוות

**עבדו את ה' לשם שמים -
והמדריגות יבואו ממילא**

וכן מובא בשם הרה"ק רבי משה מקוברין זיע"א על דרך זה שביאר את הפסוק כך: אתם 'תעשו' את הפשטות של המצוות כ'אשר צוה ה', ואז תזכו 'וירא אליכם כבוד ה' שממילא יתגלו לכם אור והרגשת תענוג בעבודתכם.

ועוד מובא משמו [וכן מתאמרא בשם הרה"ק מקאצק זיע"א] בזה הלשון: שכך אמר להם משה רבינו בזה: 'זוכט נישט קיין מדרגות, "זה הדבר אשר צוה ה' תעשו", אייך טוט וואס מ'הייסט אייך, וממילא "וירא עליכם כבוד ה'", וועט שוין די מדרגות קומען פון זיך אליין'.

**המקיים המצוות מפני שכך צוה ה',
חשוב כאילו כיוון כל הכוונות**

וכשמקיימים המצוה באופן זה מפני שזהו הדבר 'אשר ציווה ה'', זוכים על ידי כך, שיהיה נחשב

**ירגיל עצמו לומר בכל דבר 'לעשות
נחת רוח לבורא יתברך שמו'**

ועל דרך זה מבואר ב"צעטיל קטן" להרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק צוק"ל (אות ד) וכך לשון קדשו: 'בכל הדברים שבעולם הן בתורה הן בתפלה הן במצוות מעשיות, ירגיל את עצמו לומר בזה הלשון, הריני עושה זאת לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה, לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו. וירגיל את עצמו לומר זאת בתוכיות ופנימיות הלב, ובהמשך הזמן ירגיש הארה גדולה באמירה זו'. עכלה"ק.

ומבואר בזה, שאכן בראשונה יש להתרגל לומר על כל דבר ודבר, שכוונתו בזה הוא, 'לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו'^א, ובהמשך הזמן זוכים עי"ז לבחינת 'וירא אליכם כבוד ה'', להארות ומדרגות בעבודת השי"ת.

א. אצל זקני הגה"צ רבי לוי רבינוביץ צוק"ל בעל מעדני השלחן ראינו בחוש ענין זה, פעם לעת זקנותו שמעו אותו איך שאומר בקול רם לפני הקידוש, 'לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו'. ויבחלט"א אצל אאמו"ר הגה"צ שליט"א כבר נעשה ענין זה ממש לאחד מיסודות חיו, תמיד בכל הזמנים ובכל המקומות הוא מרבה לשוחח בגודל חשיבות הדבר לומר בפה מלא לפני כל עשיית מצוה וכדומה, 'לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו'. וכמובן שהוא עצמו אכן אומר כך תמיד לפני כל מצוה ומצוה בפה מלא, ואף בכל ספרי אאמו"ר שליט"א אפשר לראות איך שאצל כל 'לשם יחוד' כתוב לפני זה, 'לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו'.

לא יעלה בידו כלום, כמו ששמעתי ממורי פירוש הש"ס (ברכות לה:), 'הרבה עשו כרבי שמעון בר יוחאי ולא עלתה בידם', רצה לומר שעשו 'כ'רשב"י [בכ"ף הדמיון] לא מצד בחירתן רק שרוצה לעשות כמו שעשו אחרים, ובזה נשאר קרח מכאן ומכאן, כי מדריגתו אבד, ומדריגת אחרים לא השיג והגיע'.

משל ונמשל נפלא

משל נפלא כתב רבינו בחיי (שמות ג, א) על האיסור לקפוץ כמה מדרגות בבת אחת, וכך לשונו: 'משל למה הדבר דומה, לאדם היושב בבית אפל זמן מרובה, אם יצא פתאום ויסתכל לעין השמש, יחשכו ראיותיו [ויהיה סומא], ועל כן צריך שיסתכל באור מעט מעט, עד שיהיה רגיל בכך.

וכשם שיקרה זה באור השמש, הוא הדין והוא הטעם בעצמו באור השכל וכו'. וכן מצינו בישראל, שחינכן הקדוש ברוך הוא בנתינת התורה מעט מעט, תחלה נצטוו במרה במקצת מצות, והם שבת ודינין, ואחר כך נצטוו עשרה הדברות בסיני, ואחר כך [היה] תשלום התורה בארץ מואב. לכן מצינו בענין השגתו יתברך, שיצטרך האדם לחנך

כאילו קיים את המצוה בכל הכוונות והיחודים. כמו שמובא בספה"ק שפת אמת (בפרשתן - שנת תרנ"ט) בשם זקינו הרה"ק בעל החידושי הרי"ם זיע"א, על מאמר הכתוב (ויקרא י א) "אש זרה אשר לא ציווה אותם". די ש ללמוד מזה דעיקר עשיות המצוה היא דייקא בכח הציווי, וזה למעלה מכל הכוונות.

שהרי נדב ואביהוא שהיו גדולי עולם ובוודאי היה להם כוונות ויחודים וסודות במעשיהם, ואף על פי כן מצד 'אשר לא ציווה אותם' נענשו. קל וחומר מדה טובה המרובה, המקיים המצוה לעשות ציווי הבורא, אף על פי שאינו יודע כלום, נחשב לו כאילו כיוון בכל הכוונות.

המצפה להשיג מדריגות יתירות, לא ישאר בידו מאומה

והוראה זו היא מעיקרי יסודות החסידות, כפי שהאיר לנו מרן אור שבעת הימים הבעש"ט הקדוש צוק"ל, כמו שמביא תלמידו הק' בספרו תולדות יעקב יוסף (משפטים ד"ה ז"ש כי חק, ובפרשת יתרו אות ו):

'כי אם ירצה איש המוני לנהוג למעלה מהטבע מה שאינו מדריגתו,

שכלו מעט מעט, ובזה תהיה השגתו עולה ומתרחבת והולכת, כענין אור השחר שמתחיל לזרוח מעט אור, ואחר כך הולך ומרחיב. עכ"ל.

עבודת ה' אף אם אינו מרגיש הארות והתעלות

ומתאמרא בשם הרה"ק הבני יששכר זיע"א, שאמר בדרך מליצה, שאין שום צווי בתורה שצריך להשיג גילוי אליהו הנביא זכור לטוב, כלומר שלא מצינו בתורה שמוטל על האדם לעמול ולקוות שיזכה להשגות וגילוי אליהו, כי תפקיד האדם בעולמו אינו אלא לקיים את מצוות השי"ת כדי לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו, ובכל עת צריך שתהיה כל מגמתו אך ורק לחפש האיך יוכל לגרום עוד נחת רוח להשי"ת, ולקיים המצוה בכוונה זו בלבד זה הדבר אשר ציווה ה', ולא יצפה להשיג השגות.

ואף אם לא ירגיש שום התעלות והשגות רוחניות, אין זו סיבה להרפות ח"ו מהתמדת העבודה, כי תכלית העבודה ומטרתה אינה כדי להשיג מדרגות והשגות, אלא מוטל על האדם לעסוק בתורה ובמצוות בתמימות לשם שמים, בין אם זכה

להארות והשגות, ובין אם אינו מרגיש שום התקרבות.

ועל כן אף אם ח"ו אטמה לבו ואינו מרגיש שום התעלות ודביקות בעבודתו, בכל זאת אל יפול בדעתו, ולא יחפש אחר מעלות אשר למעלה מהשגתו, אלא יתחזק בתמימות במדריגה ובמצב שניתן לו מן השמים, ויגיל וישמח על שזכה להיות עבד ה' ולעשות נחת רוח לפניו יתברך.

שורש החסידות לעשות נחת רוח ליוצרו

וזהו אכן 'שורש החסידות', לקיים המצוה רק משום שזהו הדבר 'אשר ציווה ה'', כמבואר בספה"ק מסילת ישרים (פרק יח - בביאור מדת החסידות) 'שורש החסידות הוא, מה שאמרו חכמינו ז"ל (ברכות יז:), אשרי אדם שעמלו בתורה ועושה נחת רוח ליוצרו'. והיינו שיש לנו לכוון בכל פעולה ופעולה, שברצוננו לקיים בזה רצון השי"ת, כדי לעשות בזה נחת רוח ליוצרי יתברך.

עבודת השי"ת כדי לעשות נחת רוח לפניו ולא כדי להשיג מדריגות

מאמר נורא כתב בזה הרה"ק מאפטא זיע"א בספרו אוהב ישראל

שנעשו משוגעים ח"ו או בעלי מרה שחורה, ומאין נמצא הדבר הזה, אם מן התורה ח"ו, אדרבה התורה עוד משמחת את הלב, ולסיבה זו אסרו חכמינו ז"ל לימוד התורה בתשעה באב ולאבל (תענית ל). אם מן המצוות, הלא "פקודי ה' ישרים משמחי לב" (תהלים יט ט).

אבל הענין הוא, כי האנשים ההם הם הרוצים לעלות אל ה' והסולם נעלמה מעיניהם, כי אינם עובדים את השי"ת בהדרגה ותופסים דבר שאין שייך להם בלי שום קריאה ורשות מן השמים. וגם יש אנשים שעיקר עבודת שלהם להשי"ת הוא כדי להיות בעל מדריגה, ועל זה נאמר (שמות כ כג) "לא תעלה במעלות על מזבחי", היינו כדי להיות בעל מעלה ומדריגה. 'כי תגלה ערותך עליו', כמו שאנו רואין שח"ו נעשו בעלי מרה שחורה².

ולא כן דרך האנשים השלמים, שהם עובדים מרוצים להשי"ת ואינם רוצים באמת שום מדריגה. ומה שאנו רואים שיש להם מדריגות

(ליקוטים חדשים ויקרא) לבאר דברי רש"י הק' על הפסוק (ויקרא א, א) 'ויקרא אל משה' - 'לכל דברות ולכל אמירות ולכל צוויים קדמה קריאה, לשון חיבה, לשון שמלאכי השרת משתמשים בו'. וכה דבריו הקדושים של האוהב ישראל:

'דע שבא רש"י ז"ל כאן ללמדנו כלל גדול בתורה, והיינו כמו שמשה לא היה נגש לדבר עם השכינה עד שקדמו קריאה, כמו כן צריך האדם הרוצה לעלות אל ה' ממדריגה למדריגה, בכל מדריגה צריך הוא שיקדימו קריאה מן השמים וליתן לו אותו המדריגה. כי העבודות האמיתית לשי"ת הוא דוקא מי שעובד את השי"ת ואינו רוצה באמת שום מדריגה עד שקוראין לו, וכופין אותו מן השמים על זה כי הוא צורך העולם'.

בגנות אלו שעיקר עבודת שלהם להשי"ת הוא כדי להיות בעל מדריגה

וממשיך הרה"ק ואומר: 'והנה בעינינו ראינו רבים מן החסידים

ב. עיין בספה"ק נועם אלימלך (פרשת משפטים): 'ואמר הכתוב (שמות כ, כג) 'ולא תעלה במעלת על מזבחי, פירוש כשתרצה לעלות על מזבח, דהיינו לשוב על עוונך, לא תעלה עם מעלות שתחשוב בדעתך שיש לך איזה מעלות, וגם לא תלך מיד בהתחלתך במעלות ומדרגות צדיקים גמורים, רק

גדולות הכל הוא על ידי כפייה מן השמים לצורך העולם ויזהר האדם בזה. ואל יהרסו לעלות אל ה' כי הרבה עשו כרשב"י ולא עלתה בידם. עכלה"ק.

מן הריבוי וההפלגה מבלי הדרגה פן תאבד, כי רוב השמן בנר היא הסבה לכהות אורו.

יבחור דרך עבודה כפי שכלו והשגתו

ובספה"ק דברי יחזקאל (אבות פרק ג מ"א) כתב: 'רבי אומר, איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם'. לכאורה קשה למה נקט לשון 'שיבור' ולא 'שילך'. אך הענין

עבודת השי"ת דייקא בהדרגה ובמתינות

וראה לשונו הזהב של בעל החובות הלבבות (שער אהבת ה' פרק ז): 'והתנהל לאט ובמתון בקנות המידות הטובות, כפי שיסבלהו ענינך. והזהר

מתחילה תרגיל את עצמך בהדרגה ממדרגה למדרגה בהכנעה גדולה, 'אשר לא תגלה ערותך עליו, רצה לומר, דאם לא כן סופך להתגלה קלוונך וערותך'.

ועיין עוד בספה"ק מאור עינים (פרשת לך לך): 'נודע שצריך לילך ממדריגה אחר מדריגה מעט מעט, ולא לעלות בפעם אחד, כמו שאמר הכתוב (שמות כ, כג) 'לא תעלה במעלות' וגו'.

ועיין עוד בספה"ק תפארת שמואל (פרשת שלח אות ב): 'וזהו עיקר עבודה שלא לילך בגדלות ובנפלאות ממנו, וכמו שאמר הכתוב 'ולא תעלה במעלות על מזבחי', וכמו כאשר יתמלא הכלי או אויר יותר מדאי יתבקע הכלי, כן אם האדם יקפוץ במעלות ובמדרגות שלא בהדרגה ובסדר עבודה'.

ועיין עוד בארוכה בזה בספה"ק ישמח ישראל (פרשת קדושים אות ג): 'וכפי אשר שמענו מאדמו"ר מביאלע, אחר שהרחיב הדיבור בפרשת אחרי, אשר אין רשות לאדם לעלות במדרגות גבוהות מערכו, שזה היה מיתת נדב ואביהוא בקרבתם 'לפני ה' (ויקרא טו, א) שהיא מדרגה גבוהה ורמה, שאי אפשר לאדם לזכות בה, זולת הכהן גדול ביום הכיפורים זכה למדרגה הנפלאה הזאת, ולכך 'וימותו', כי לא יכלו לסבול אור הגדול הזה, וכאשר הרחיב ביאור בקדושתו הגדולה בענין זה. רק 'אחרי ד' תלכו, זה הוא עבודת כל איש ישראל.

אחר כך שאל מה זה הענין ממצות 'קדושים תהיו', איך יוכל לבשר ודם להיות קדוש [קדוש היא מדריגה גבוהה, מדריגות מלאכים שנקראים קדושים], ואמר בשם רבינו הגדול הזקן מוהר"י מווארקא שדיבר בקדשו, קדושים תהיו בהווייתן תהיו, היינו בהמדרגה שאתה עומד בה בהמדרגה הזו תהיה קדוש, אבל לא לעלות למעלה ממדרגתך, ומוטב שיאמר לך עלה כו' (ויק"ר א, ה), עד כאן לשונו הקדוש. והדברים ראויים למי שאמרם ולהנאמר לו'.

ג. וכדברים האלו מצינו בספה"ק ערבי נחל (פרשת עקב): 'שעבודת ה' צריך להיות בהדרגה ולא כל הרוצה ליטול כו', ויש מדות חסידות דאסור להתנהג בהם רק מי שמוחזק כבר בחסידות, ומרומז בפסוק (משלי ד, יח) "ואורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום", רומז על מעשי הצדיקים שמוכרח להיות בהדרגה, ולא שמי שמתחיל לעבוד ה' יעשה תיכף כל מיני החסידות, ולכן מאחר שישראל מדקדקים בזה להיות עבודתן במתון, לכן במדה זו עצמה יתנהג הש"י, ויתן הטובה במתון ובהדרגה מעט מעט, עד נכון היום שיהיה האור מתוק ורב וכאמור'.

הוא, כי האדם צריך לבחור לו דרך העבודה כפי ששכלו מגעת, ולא לעשות ולנהוג כמו שחבירו עושה אף על פי שהוא צדיק גמור אם אינו בדרגה ההיא כי זה איסור גמור, וזהו 'שיבור לו האדם' שיבורר לעצמו, 'כל שהיא תפארת לעושיה', היינו שיגיע תפארת והידור להעושה דהיינו שיעשה כפי השגתו ולא ילך בגדולות ובנפלאות ממנו.¹

סוד ספירת העומר - עלייה בסולם המדרגות במתון מדרגה אחר מדרגה

וזהו סוד ספירת העומר שהתחלנו לספור עתה, לעבוד את השי"ת במתון, מדרגה אחר מדרגה, מידה אחר מידה, ולא לקפוץ כמה מדרגות בבת אחת, שהם גדולות ונפלאות ממנו. וכמו שידוע שזהו החילוק הגדול בין יום הראשון של יו"ט פסח לבין שאר ימי היום טוב וימי ספירת העומר, שבליל הסדר הקדוש מקבלים מן השמים כל המדרגות בבת אחת, כדי להטעים לנו טעם הנערב והמתוק של אותם המדרגות הגבוהות, ומיד לאחר יו"ט הראשון, לוקחים מאיתנו בחזרה את כל אותם המדרגות, כדי שמעתה נעבוד על זה בעצמינו, להשיג את כל אותם המדרגות דווקא באופן מתון, מדרגה אחר מדרגה, יום אחר יום, עד שבחג השבועות נזכה שוב לכל אותם המדרגות על ידי עבודה עצמית.²

ד. הרה"ק בעל פרי הארץ זיע"א כותב במכתביו (מכתב יב): 'ולדעתי מי שהריח בו יראת ה' בדוק ומנוסה הוא שריבוי החכמה על המעשה פוגם, ולא בזה בחר ה', ועיקר ושורש הכל שיתן עינו ולבו לדבר אחד מדברי אלקים חיים אשר ישמע, ויחזקהו במסמרים שיהיה חקוק וחפור בלבו כמו באר מים חיים ונוזלים ונובעים מעצמם מדבר הנ"ל. ומחמת זה יהיה מטפס ועולה מדריגה אחר מדריגה ויודה לה' אשר יעצוהו לגרש החומריות מעט, וזהו מאמר רבותינו ז"ל (חגיגה ג.) במופלא ממך שהוא מופלא ממך בעצמך שאינו נוסד בלבך רק מהשמיעה אל תדרוש'.

ה. שורש נביעת הדברים ממקור טהור יהלכון, בכתבי רבינו האר"י ז"ל (שעה"כ דרושי הפסח, ופרי עץ חיים חג המצות פרק א), שם כתב מפורש את החילוק היסודי שבין חג הפסח לשאר המועדים, ומתבאר

אין כל חפץ בהשגות שלא התייגע עליהם בעצמו

שהם אינם חפצים בזה. שאל אותו שוב ה'אהבת שלום' בתמיהה רבתי: 'מניין לך שאינם חפצים בזה?'

הרה"ק מסטרעליסק קרא תיכף לאחד מחסידיו המופלגים, וגילה לו שהשעה הזאת הוא שעת הכושר, כעת הוא יכול לבקש ככל העולה על רוחו ותתמלא בקשתו, מה שאלתך וינתן לך. מיד נתלהב החסיד על ההזדמנות הנדירה שנקרתה לפניו והשיב לרבו ואמר: "משתוקק הנני להתפלל ולומר לפחות פעם אחת 'ברוך שאמר' כמו הרבי, יברכני נא רבינו שאכן אזכה לך".

או אז נתברר שאכן חסידי סטרעליסק אינם מוצאים שום חפץ בעסקי ממון ושאר דברי חומריות,

ואם ישאל השואל, מדוע אכן אין אנו זוכים למתנת השי"ת אלא ביום הראשון של הפסח, הלא מוטב היה שהקב"ה יזכה אותנו במתנה זו לאורך זמן. ויתבאר הענין על פי מעשה שהיה, פעם אחת הגיע הרה"ק בעל 'אהבת שלום' מקוסוב זי"ע לבקר אצל גיסו הרה"ק רבי אורי מסטרעליסק זי"ע, ובתוך הדברים שאל ה'אהבת שלום' את גיסו מדוע אינו משפיע שפע פרנסה והרחבה לחסידיו, כנודע היו חסידי סטרעליסק דלים ורשים. נענה לו הסטרעליקער: 'וודאי רוצה אני להשפיע להם, אבל מה אעשה

שם שהיות ובחג הפסח היו צריכים בני ישראל להיגאל מתוך מעמקי הקליפות והטומאות של ארץ מצרים, ולא היה בהם שום כח ושום זכות מצד עצמם, על כן הרימם ונישאם הקב"ה ברגע אחד עד לקדושות הגדולות ביותר, בבחינת 'מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות' (שיר השירים ב, ח), ובכוח זה היו יכולין למלט את נפשם לגמרי מבין קליפות הטומאה, אך לאחר שכבר זכו להינצל מהם ומהמונם החזירם הקב"ה למעמדם הרגיל, כשמעתה יש להם להתייגע בכדי להשיג שוב את כל אלו הקדושות. ולהשלמת הענין נעתיק כאן את לשון קדשו בספה"ק 'פרי עץ חיים': "כשרצה המאציל העליון לתקן הכל ולהוציא ישראל ממצרים, הוצרך להביא גדלות ומוחין עליונים מאד מאד, כדי שיתבטלו החיצונים ולא יוכלו להתדבק ולהתאחז שם, וזה היה נס גדול של יציאת מצרים, אך עתה בפסח נכנס הכל ברגע אחד ובפעם אחת, וזהו 'כי בחפזון יצאת', וכדי לשבר כח הקליפה, מה שאין כן בפעם אחרת רק במדרגה כנודע, אמנם ביום א' של פסח מתקיימים כל אלו המוחין וכו', לכן אנו אומרים הלל גמור ביום א' דפסח וכו', אך אחר כך מסתלקין לגמרי כמתחילה, אחר כך חוזרים ונכנסים אחד לאחד עד חג השבועות".

"מה שאין כן בליל פסח ראשון, כי אז נכנסו כולם ביחד, מה שאין כן בשום זמן מן הזמנים, והענין, כי אז הוצרך לעשות זה ברגע ההוא שלא כדרך הטבע, כדי להוציאן מבית עבדות לחרות, ואחר שיצאו לא הוצרך הענין ההוא, וחזר הדבר לטבע הראשון להכנס כשאר המדרגות עד חג השבועות", עד כאן דבריו הקדושים.

כל מאווייהם וכיסופיהם הינם אך ורק לדברים שבקדושה ועבודת השי"ת.

וחזיתי בקובץ "מאמרי חיזוק" להגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א, שהעמיק להתבונן בעומק תשובתו של אותו חסיד, והיה מתמה ושואל, הלא מתשובת החסיד וגם מעצם הדבר שדווקא אותו בחר הרה"ק מסטרעליסק לשאול, מוכיח כי חסיד זה היה איש מורם מעם ובר דעת והשגה, ולכאורה יש לתמוה עליו, מדוע ביקש לזכות רק פעם אחת להתפלל כמו הרבי, הלא היה לו לבקש בעת רצון מופלג זה, שיזכה בכל יום תמיד להתפלל בדרגה של הרבי והייתה מתמלאת בקשתו.

רק הביאור בזה הוא, שאותו וותיק וחסיד לא היה חפץ כלל שתהיה תפילתו גבוהה ונעלית מכח ברכתו של הרבי, שהרי איזה רבותא יש לה למדרגות כאלו שלא באו אליו מכוח יגיעת עצמו, אולם אך את זאת הוא ביקש, שיזכה לטעום פעם אחת בלבד מיערת הדבש ומהשגת תפלתו של הרבי, בכדי שעל ידי זה יידע וגם

יבין עד היכן הדברים מגיעים ועד לאלו מדרגות והשגות מסוגל ילוד אשה להעפיל אליהם, ואחר שישיג את זאת ימשיך להתאמץ בעבודת קונו ולהתייגע בכוחות עצמו, עד שיזכה לעלות למעלה למעלה בקודש ולהתפלל בזכות עצמו ולא מחמת הברכה והמתנת חנם.

'בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים'

ועל פי זה יובן שפיר, בגין כך אין אנו זוכים לאלו האורות הנפלאים אלא ביום הראשון של יו"ט פסח בלבד, כי הרי כל המטרה שבגינה יצאנו מארץ מצרים לא היה אלא כדי שנעבוד את השי"ת, כמאמר הכתוב (שמות ג, יב) "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה". אך כיצד נדע להתייגע על דבר שאין לנו כל השגה בזה, על כן מיד עם היציאה מגלות מצרים ועול שעבודה, נותן לנו הקב"ה מתנת חנם ומטעימנו בגילויים נפלאים והארות גדולות שהם למעלה הרבה מערך מעשינו, אפילו שאיננו ראויים לזה!

1. וכדרך שפירש הרה"ק הרבי ר' ברוך ממעזיבוז זי"ע את הפסוק (שמות יב, כג) 'ופסח ה' על הפתח' וביאר שליל הפסח משונה משאר כל הימים, שהרי הדרך הרגיל למי שבא לשוב אל השי"ת, שצריך קודם לפתוח האדם מצד עצמו בתשובה ותיקון המעשים ורק אחר כך משלים השי"ת בידו ופותח

אך מיד למחרת החג נוטל מאתנו את כל אלו ההשגות והמתנות חינם להם זכינו מאתמול, כי לאחר שכבר טעמנו מקדושת הפסח ואנו יודעים כבר עד היכן מסוגל בן אנוש להשיג ולהגיע, מעתה החובה עלינו להתייגע בכוחות עצמנו וללכת מדרגה בתר מדרגה עד שנזכה להשיג שוב את כל אלו המדרגות שהיה לנו בחג הפסח, וכמבואר בכתבי האר"י ז"ל שזהו העבודה של ימי הספירה, שבכל יום ויום מימי הספירה יש לנו לתקן מדה אחת, עד שבהגיע חג השבועות ומתן תורה נזכה שוב להשיג את אלו האורות שהיה לנו, ומעתה לא נזכה לזה באופן של מתנת חינם ונהמא דכיסופא, אלא מתוך עבודה ויגיעה עצמית, מדרגה אחר מדרגה, מידה אחר מידה.

'וספרתם לכם' - לעורר

את הספירות על ידי עבודתכם

עתה בא נא, וראה גם ראה מה שכתב בספה"ק 'קדושת לוי' (פרשת אמור), שם מבאר כי ימי הספירה

משונים הם בתכלית השינוי מחג הפסח, שאילו בחג הפסח זכינו באמת להארות נפלאות ועצומות, אבל לא בזכות מעשינו הטובים זכינו לזה, אלא היה זה התגלות וההארה באיתערותא דלעילא, בכדי לעורר אותנו לעבודתו יתברך שמו.

אולם התכלית האמתי של הארת חג הפסח, הוא אך בכדי שלאחר הפסח נתחזק בכוח גדול לעבוד את הקב"ה באתערותא דלתתא, עד שנהיה ראויים לאלו ההארות וההשגות מצד מעשינו הטובים, ובשביל דבר זה באו לעולם ימי הספירה האלה, וזהו מה שאמרה התורה "וספרתם לכם", כלומר, שאין הדבר תלוי אלא בכם, שתהיו אתם מעוררים את הספירות העליונות על ידי עבודתכם, ואז תזכו שכבוד ה' עליכם יראה.

כאן הולך ומונה ה'קדושת לוי' את שבע הספירות ואת דרכי העבודה היוצאים מהם באופן השווה לכל נפש, ומורה אותנו לדעת מה יעשה

בפנינו את שערי התשובה, כדאיתא במדרש (שיר השירים רבה ה, ג) 'פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם'. אולם מבאר הר"ב ממעזבוז, שכל זה הוא רק בשאר ימות השנה, אך בפסח נאמר 'ופסח ה' על הפתח', דהיינו שבהגיע חג הפסח פוסח הקב"ה ואינו מביט על האדם אם פתח פתח לתשובה או לאו, אלא אפילו אם לא עשה ולא כלום גם אז ראוי להתקרבות וההארה מצד אתערותא דלעילא.

וקמת ועלית - כל השנה כולה

המורם מכל האמור, שעל האיש הנלבב להתאמץ ולהתחזק בכל יום מימי הספירה ללכת ולהתעלות מעלה מעלה, להתייזב על הדרך הסלולה העולה בית א-ל, כי לא לימים אלו בלבד הוא זוכה, אלא ההשפעה והרשימו דקדושה של עבודה זו נחקקת אף לשאר כל הימים, וממנה יתד וממנה פינה להצלחה בעבודת השי"ת בכל ימות השנה כולם.

וכדרך שהיה הרה"ק בעל ה'מאור ושמש' מפרש את הכתוב בפרשת הקרבת העומר (ויקרא כג, יב), **'ועשיתם ביום הניפכם את העומר כבש תמים בן שנתו לעולה לה'**, והיה מבאר את המקרא הזה ואומר, **'ביום הניפכם את העומר'** - בעת אשר הנך מתחיל למנות את העומר, **'ועשיתם כבש'** - תתקין כֶּבֶשׂ העשוי לעלות עליו מעלה מעלה בדרגות הקדושה, **'בן שנתו לעולה לה'** - שיישאר הרושם של כֶּבֶשׂ זה לכל השנה כולה, שתוכל לעלות במעלות ובמדרגות הקדושה

האדם באלו הימים וחי בהם, והא לך לשון קדשו:

"וזה סוד הספירה, שבשבוע הראשון אנחנו חפצים באהבתו, ובשבוע השניה אנחנו חפצים ביראתו, ובשבוע השלישית אנחנו חפצים שיתפאר בנו כאב המתפאר בבנו, ובשבוע הרביעית והחמישית שנאמין באמונת הבורא ברוך הוא, ובשבוע השישית שנהיה אנחנו דבוקים ומקושרים בעבודתו, ובשבוע השביעית שאנחנו ממליכים אותו על כל העולם כולו ועלינו".

"לכן, אחר שאלו המדות נמשכים מהבורא ברוך הוא באלו ימי הספירה, יש לאדם בימי הספירה להתבודד ולעבוד את ה' אלקינו, כיון שבאלו הימים נמשכים אלו המדות הישרים לעמו בית ישראל, ובפרט בעת הספירה יש לאדם לשמוח ולדבק את עצמו באלו המדות ישרים, כיון שאדם חפץ שמידות ישרים ימשוך בו אהבה ויראת הבורא ימשוך בו כמאמר חכמינו ז"ל (מכות י:), בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו", עד כאן לשון קדשו.

עוד ועוד להתקרב ולהידבק אל השי"ת!
 יעזור השי"ת שנזכה לנצל עתה את ימי הספירה הקדושים, להכין עצמינו כראוי לחג השבועות וקבלת התורה הקדושה, ולעלות בימים אלו ממדרגה למדרגה, ולזכך מידותינו ולתקן כל הנצרך תיקון, ונזכה לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו, בכל מעשינו ופעולתינו, אמן.

ז. וכך לשון קדשו של הספה"ק 'מאור ושמש' (פרשת אמור): 'ועשיתם ביום הניפכם את העומר כבש תמים בן שנתו לעולה לה'. יש לרמוז בפסוק זה כי הנה ידוע בספרים הקדושים אשר בלילי פסח

נפתחין מוחין עילאין ואחר כך במשך ימי הספירה בכל יום צריך האדם ליכנס בשער אחד משערי הקדושה עד חג השבועות שאז היא הקדושה הגדולה קדושת קבלת התורה, ומי שערב לבו לגשת אל הקודש והוא מעובדי ה' ושומרי מצוותיו יוכל לשער בעצמו שנתוסף לו תוספת קדושה בימים ההם. אכן צריך האדם להמשיך על עצמו הקדושה שתהיה לו השארה על משך כל השנה.

וזהו ועשיתם ביום הניפכם את העומר - שאז היא ההתחלה מימי הספירה וליכנס בשערי הקדושה, כבש - מלשון עלה בכבש, שתעשה לך מעלה ומדריגה שתמשוך על עצמך קדושה כל כך, בן שנתו - שתהיה לך על כל השנה כולה מהשארית הקדושה, לעולה - שתוכל לעלות.

סט 'בנין יעקב' על יורה דעה שכבש ב"ה את עולם הכוללים
עכשיו חדש!!! 4 כרכים על הלכות מליחה

ספר
בנין יעקב
על שו"ע יורה דעה
ובו ביאורים נפלאים
על סדר השו"ע ונושאי ב"י
ובמרט על דברי הפמ"ג

מליחה
סימן ס"ט

מליחה
סימן ע' חלק א

מליחה
סימן ע' חלק ב

מליחה
סימנים ע"א - ע"ה

בשר בהלב

תערובות
סימנים צ"ה - ק"ד

תערובות
סימנים ק"ה - ק"ט

תערובות
סימנים ק"י - ק"א

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות
 הפצה ראשית מרכז הספרים בהנהלת הרב יצחק פרידמן 03-6194114